

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΜΟΥ
Ενότητα 1

Μια φορά

κι έναν καιρό,
σ' ένα πέτρινο χωριό
ξεκινάει μια ιστορία
για μια παρέα σε μια πλατεία.

Η Μαρίσα μες στο μπριο
κι ένας σκύλος καφετής
θα γνωρίσουν τον Αλέξη
κι από δυο θα γίνουν τρεις.

Να σου, έρχεται κι η Κάτια,
ψάχνει φίλους για παιχνίδι,
καταφθάνει κι άλλος ένας
που τον λένε Διομήδη.

“Να χαϊδέψω το σκυλάκι;” ρωτά ο Διομήδης.
Και η Μαρίσα απαντά, “Μα ναι, φυσικά!
Είναι πολύ καλός σκύλος! Τον λένε Μαντού.
Είναι κάθε μέρα εδώ!”

“Που τον ξέρεις;” αναρωτιέται ο Διομήδης φωναχτά.
“Έρχομαι πολύ συχνά. Είναι οι γονείς μου από εδώ.
Ερχόμαστε από τη Θεσσαλονίκη,
όταν κλείνει το σχολείο.
Εσύ από πού είσαι;”

"Είμαι από την Κεφαλονιά!" απαντά ο Διομήδης μες τη σιγουριά.
"Είναι ένα πανέμορφο νησί!"
"Και οι γονείς σου από πού είναι;"
"Από τη Κεφαλονιά κι αυτοί".

Ξαφνικά μπαίνει κι η Κάτια στη κουβέντα.
"Εμένα ο μπαμπάς μου είναι από την Εύβοια και η μαμά
από τη Σμύρνη, γεννήθηκα στη Ρόδο μα μένουμε στη Κρήτη."

Μπερδεμένα τα παιδιά,
την κοιτούν με απορία
πως γίνεται να είναι από τόσα μέρη
ούτε ένα, ούτε δύο, ούτε τρία.

Και τους λέει η Κάτια, με θράσος και καμάρι,
"Έχω συγγενείς παντού, μα έχουν όλοι ένα κοινό,
ζουν στη θάλασσα κοντά και δεν έχουν ιδέα από βουνό."

Ηρθε η ώρα του Αλέξη
για να συστηθεί κι αυτός
παίρνει ύφος, ξεροβήχει
είναι λίγο ντροπαλός.

"Είμαι εγώ από βουνό!
Απ' το δίπλανο χωριό.
Είναι λίγο πιο ψηλά
και το λένε Πορταριά!"

"**Όρα για παιχνίδια!!**"

διακόπτει την παρέα ο Μαντού.

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΜΟΥ
Ενότητα 2

“Guten morgen!”

Λέει η Ξένια καθώς πλησιάζει την παρέα.

“Ορίστε;” αποκρίνονται οι υπόλοιποι με μια αμηχανία.

“Καλημέρα! Να παίξω και γω μαζί σας;”

Ρωτά η Ξένια, στα ελληνικά αυτή τη φορά.

“Μα φυσικά!” απαντούν στη νέα φίλη φωναχτά!

“Από πού είσαι;” ρωτά την Ξένια ο Αλέξης.

” Ζω στη Γερμανία.”, απαντά εκείνη με τρεις λέξεις

“Και πώς μιλάς ελληνικά;”

“Η μαμά μου είναι από το Βούπερταλ

και ο μπαμπάς μου από τα Φιλιατρά.”

“Και γιατί πήγε ο μπαμπάς στη Γερμανία;”

Αναρωτιέται η Κάτια.

“Πήρε μετάθεση με τη δουλειά.”

“Είναι όμορφα εκεί;”, ρωτά την Ξένια η Μαρίσα.

“Είναι όμορφα μα κρύα.

Όποτε θέλετε να έρθετε, μπορείτε να μείνετε σπίτι μας.

Θα φάμε μαζί πρωινό.

Αυγά με λουκάνικο, και μετά στρουντελ!

Το καλύτερο
γλυκό!”

Παίρνει το λόγο ο Διομήδης, κορδωμένος, σοβαρός.
"Εμένα μου αρέσουν τα λουκούμια.
Τα κερνάει ο μπαμπάς με τον ελληνικό."
"Εμένα η γιαγιά κερνάει γλυκό του κουταλιού."
Συμπληρώνει η Μαρίσα.

"Εμένα καρυδόπιτα, κι αν έχουμε βγάξει και καϊμάκι παγωτό.
Καμιά φορά μάλιστα χώνει και μια κουταλιά μαστίχα
μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό.
Υποβρύχιο το ονομάζει."
Λέει και ο Αλέξης με ενθουσιασμό, ενώ του τρέχουνε τα σάλια.

Καθώς η παρέα συζητά,
ένα γουφ τους τραβά την προσοχή
ο Μαντού μάλλον πεινά
ίσως να θέλει

φροντίδα, νερό
και τροφή.

Θα είναι καλεσμένος μας,
λέει η Κάτια με κορμί καμαρωτό.
Θα είναι τιμή να τον προσέχουμε
και να πάμε μαζί βόλτα να του δείξουμε το χωριό.

“Κι αν έρθει σπίτι;”, λέει η Μαρίσα
“Θα του πλύνουμε τα πατούσια, όπως κάνουν οι μεγάλοι,
που αφήνουν έξω από τη πόρτα τα παπουτσια.”

“Φιλοξενία είναι αυτό! Απο κει βγαίνει και τ όνομα μου!”,
λέει η άξαφνα η Ξένια.

“Είναι λέξη ελληνική, σημαίνει κέρασμα, φροντίδα και στοργή
στους ταξιδιώτες και τους φίλους που έρχονται από μακριά.
Είναι κάτι που το κάνουμε από πολύ παλιά.
Σε κάθε περιοχή αλλιώς, σε κάθε χώρα διαφορετικά!”

Λέει ο Μαντού:

**“φιλοξενία;
ας παίξουμε κάτι
σχετικό!”**

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΜΟΥ
Ενότητα 3

“Πάμε να εξερευνήσουμε το χωριό;”

ρωτά την παρέα ο Διομήδης.

“Ναι, αλλά πως να ξεκινήσουμε;”

“Να πάρουμε το σοκάκι προς το δάσος, και από κει να βγούμε στον περιφερειακό.”

Ετσι ξεκινά η παρέα ψάχνοντας για νέες περιπέτειες. Βγαίνουν από την πλατεία, μπαίνουν στο σοκάκι, προσπερνούν το συντριβάνι και φτάνουν σε ένα πέτρινο οίκημα, κάτι ανάμεσα σε κάστρο και σε σπίτι.

“Παιδιά”, λέει η Ξένια, “Εγώ μένω εδώ!

Είμαι το Ξενοδοχείο μου.

Χτες μάλιστα φάγαμε εκεί ένα υπέροχο βραδινό. Στιφάδο παραδοσιακό.”

“Να και η κυρία Αρετή που έχει το Ξενοδοχείο!”, συνεχίζει η Ξένια και ύστερα τη χαιρετά.

“Hallo” της λέει στα γερμανικά.

“Γεια σου Ξένια”, απαντά εκείνη στα ελληνικά,

“Που βρήκες τους νέους σου φίλους;”

“Γνωριστήκαμε στην πέτρινη πλατεία.”

“Γεια σας παιδιά” χαιρετά η ξενοδόχος ολόκληρη την παρέα.

“Γεια σας κυρία Αρετή!” λένε όλοι μαζί.
“Μήπως μπορούμε να μπούμε στο ξενοδοχείο
για να δούμε πως μοιάζει από μέσα;”
Η παρέα είναι έτοιμη για σκανταλιά,
περιμένουν να τρυπώσουν στην κουζίνα για γλυκά.

“Μα φυσικά! Μπορείτε να γνωρίσετε
όσους και όσες εργάζονται στην

ομάδα μας.”

“Είναι πολλοί στην ομάδα σας;” ρωτάει ο Αλέξης.

“Ναι πολλοί. Υπάρχουν οι υπάλληλοι υποδοχής ή
αλλιώς receptionists.
Υπάρχουν και οι γραμματείς.

Όπως επίσης και όσοι φροντίζουν να είναι όλα
καθαρά και έτοιμα για τους επισκέπτες, καθώς και
εκείνοι που μεταφέρουν τις βαλίτσες στα δωμάτια.
Υπάρχουν μάγειρες και σεφ, οι βοηθοί τους και
οι σους-σεφ, σερβιτόροι, ζαχαροπλάστες, μπαρίστες
και αρτοποιοί.”

“Υπάρχουν και άλλα;”, ρωτά ο Διομήδης.

“Βέβαια. Γυμναστές και μασέρ, ή ακόμη και παιδαγωγοί. Σίγουρα θα έχετε γνωρίσει και εσείς ορισμένους!”

“Είναι μια κυρία, που κάθε πρωί μας κάνει παιχνίδια!”

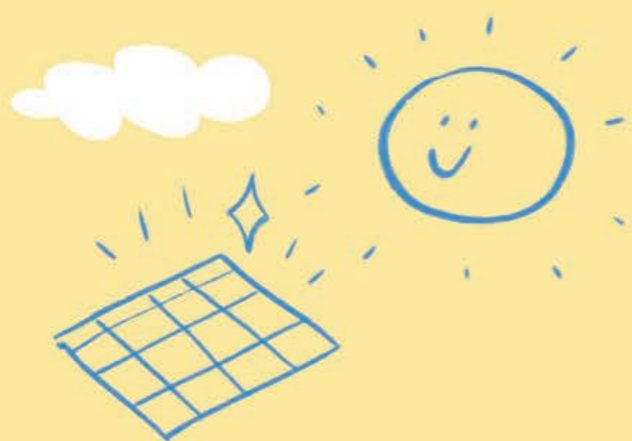
“Μάλιστα. Ετσι κάνουν πολλοί παιδαγωγοί!”

“Και μην ξεχνάμε και τους κηπουρούς που φροντίζουν κήπους και λαχανόκηπους, τους τεχνικούς που συντηρούν ό,τι χαλάσει αλλά και στην ταράτσα τα φωτοβολταϊκά για να παίρνουμε ενέργεια από τον ήλιο μας σωστά, με τρόπο που

ο πλανήτης αγαπά!

Α, και έχουμε και τους υπεύθυνους για τα οικονομικά, τους ειδικούς στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, και φυσικά τον Διευθυντή, που είναι σαν τον προπονητή.”

“Θέλω να μάθω κι άλλα! Ας παίξουμε κάτι σχετικό”, λέει για μια φορά ακόμη ο Μαντού.

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΜΟΥ
Ενότητα 4

Η κυρία Αρετή με τα πολλά πολλά
μπήκε μέσα να πάει για δουλειά,
μα η παρέα δε χόρτασε από λόγια και παιχνίδια
τους άναψε σπίθες η καινούρια γνωριμία.

Υπάρχει ενθουσιασμός μα και ελαφριά ανησυχία
μη τυχόν μάθει η μαμά πως κάνουν σκανταλιά.

Οι πέντε φίλοι και ο Μαντού
παίρνουν στο κατόπι την κυρία Αρετή
μπαίνουν στο ξενοδοχείο κι αυτοί.

«Άνθρωποι πάνε κι έρχονται.
Ευρωπαίοι, Ασιάτες και Αφρικανοί,
Αμερικάνοι, Λατίνοι και Αυστραλοί,
Άλλοι ψηλοί, άλλοι λιγνοί,
Άλλοι λευκοί ή μελαμψοί,
άλλοι για δουλειές και άλλοι για αναψυχή,
κάθονται, στέκονται, μιλάνε με γλώσσες διαφορετικές,
τραγουδιστές ή κοφτές

- μα τι όμορφη, πολύμορφη
συμφωνία μοναδική!

- πάνε από δω πάνε από κει.»

Κάποιοι λιάζονται και κάποιοι κουβεντιάζουν
μπλέκουν με εργαζόμενους που οργανώνουν,
φτιάχνουν, ετοιμάζουν.

Μετά από λίγη ώρα εξερεύνησης,
φτάνουν τα παιδιά στο χώρο του εστιατορίου και παθαίνουν τραλαλά.
Είναι η ώρα του μεσημεριανού.

Σαλάτες πολύχρωμες και λογιών λογιών τυριά,
φιλέτα, σάλτσες, σούπες, θαλασσινά και ψαρικά.
Μέλια, παστέλια, χαλβάδες και βέβαια παγωτά!
Τόσο λαχταριστά εδέσματα, δεν έχουν ξαναδεί.

“Μα πού τα βρήκατε όλα αυτά;” ρωτάει η Κάτια την ιδιοκτήτρια του
ξενοδοχείου που τη βλέπει εκεί κοντά.

“Συνεργαζόμαστε με επιχειρήσεις πολλές, με επιλεγμένους
προμηθευτές και με παραγωγούς αλλά και με κάθε λογής ειδικούς.
Κάθε μέρα διαλέγουμε το κάθε τι προσεκτικά από αγρότες, εμπόρους,
κτηνοτρόφους, μελισσοκόμους, ελαιοπαραγωγούς και άλλους
πολλούς που δεν χωράει ο νους.

Φροντίζουμε να είναι όλα

**ποιοτικά, ελεγχμένα
και υγιεινά.**

Κάποια είναι και βιολογικά”.

“Και φαίνονται και πεντανόστιμα!”, λέει η Μαρίσα.

“Έ βέβαια! Μα αφού τα είδατε όλα αυτά,
τι θα λέγατε για μια βόλτα στη θάλασσα που είναι εδώ κοντά;”

“Φύγαμε για την παραλία” λέει ο Μαντού!

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΜΟΥ
Ενότητα 5

Με βάδισμα χοροπηδητό, με μπρίο,
σκέρτσο και με τη θάλασσα στο μυαλό,
φτάνει η παρέα και ο Μαντού, στον δρόμο τον παραλιακό.
Και τι δε συναντησαν εκεί, "Δείτε εδώ έναν χαμό!",
λέει η Ξένια μες την έκπληξη και τον ενθουσιασμό.

Μικροί, μεγάλοι, αγόρια, κορίτσια ένα σωρό,
με καπέλα, γυαλιά, σαγιονάρες και μαγιό.
Άλλοι παίζουν βόλεις, άλλοι χτίζουν κάστρα στην άμμο
και οι πιο προσεκτικοί να βάζουν αντηλιακό.
Λέει η Μαρίσα ξαφνικά:
"Κοιτάξτε εκεί! Κάποιοι κάνουνε κανό!"

Τρέχουν τα παιδιά να δουν από κοντά,
μα συναντούν μια ναυαγοσώστρια που τους σταματά.
"Γεια σας παιδιά. Περνάτε καλά;"
τους ρωτάει κοιτώντας τους προσεκτικά.

"Περνάμε υπέροχα. Η παραλία είναι φανταστική!
Μα πώς διατηρείται τόσο καθαρή;", απαντά ο Αλέξης.

«Δυστυχώς πολλές έχουν σκουπίδια πια,
κάθε λογής και ειδικά πλαστικά!»

«Μαθαίνω πως τα τρώνε τα ψάρια, χελώνες και δελφίνια
μετά και αρρωσταίνουν πολύ»
λέει η Ξένια σκυθρωπή.

Η ναυαγοσώστρια, αφού το σκέφτεται λίγο,
παίρνει στην άκρη την παρέα και τους λέει εμπιστευτικά.

«Προσέχουμε να μην κάνουμε σκουπίδια εξαρχής,
φέρνουμε το παγούρι μας με νερό, και δοχεία και
μαχαιροπήρουνα που πλένονται, όχι μιας χρήσης,
για να μην χρησιμοποιούμε πλαστικό περιττό!
Και αν τυχόν έχουμε σκουπίδι που δεν μπορούμε να γλιτώσουμε,
προσέχουμε να μην πάει στην άμμο ή το νερό
αλλά στον κάδο ανακύκλωσης κλειστό,
για να μην το πάρει ο αέρας σηκωτό...

Και καθαρισμούς κάνουμε πολλούς παρέα,
να μαζέψουμε όλα τα σκουπίδια των ακτών,
να προσπατήσουμε τη θαλάσσια και την παράκτια ζωή αυτών.

*Για να ζούμε όλοι μαζί
αρμονικά, πιο ωραία και καλά!"*

"Θέλουμε κι εμείς να βοηθήσουμε!
Και μετά θα κάνουμε κανό!"

"Ακριβώς!", λέει ο Μαντού, κάνοντας το πρώτο βήμα.

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΜΟΥ
Ενότητα 6

“Τι μέρα κι αυτή!” αναφώνησε η Ξένια
κάπως κουρασμένη μα τόσο χαμογελαστή.

“Γεμάτη περιπέτειες!”

αποκρίνεται ο Διομήδης με μια ξέπνοη φωνή.
Παίρνει τον λόγο η Κάτια
“Πόσο εντυπωσιακή η πέτρινη πλατεία του χωριού,”
και συμπληρώνει ο Αλέξης “Γιατί η παραλία;
Εχεις δει τόσο ωραία νερά αλλου;”
“Και το ξενοδοχείο ήταν όμορφο”, λέει και η Μαρίσα
“αλλά θα θελα να βρούμε και άλλα μέρη όπου να μπορείς να παίζεις”.

Ετσι συζητούσαν τα παιδιά παίρνοντας τον δρόμο του γυρισμού.

Καθώς φτάνει το σουρουπτό μιας γεμάτης μέρας
τα παιδιά σκαρφίζονται μια ιδέα για να φέρουν εις πέρας.

Πως θα ήταν άραγε ένα ξενοδοχείο μόνο για παιδιά;
Για πρωινό θα προσέφερε φρέσκο χυμό από τη ροδιά,
αντί για πατώματα θα είχε αμμουδιά
και θα οργάνωνε εκδρομές με μαγικά χαλιά.

Στα μαγαζιά δεν θα πλήρωνες με χρήματα μα με ζαχαρωτά,
οι τουρίστες και οι εργαζόμενοι θα μοιράζονταν τη δουλειά.
Το πρωί οι μισοί θα έπαιζαν και οι άλλοι μισοί θα φρόντιζαν το μέρος,
κι από το απόγευμα θα τα φέρναν τούμπα,
και ποτέ δεν θα βιαζόντουσαν,
θα τα έκαναν όλα εγκαίρως.

Θα είχε αθλήματα και μπάλες στη πισίνα,
βόλτες στη θάλασσα και παιχνίδια με το κύμα.

Μπορεί ακόμα να είχε ελκυστικό και σκι αν ήταν τον χειμώνα σε βουνό
ή μεγάλες βάρκες σε ποταμό.
Οι άνθρωποι θα ήταν ευγενικοί και δίκαιοι,
θα αντάλλαζαν σκέψεις, εμπειρίες και εικόνες από όλα τα μέρη
θα ερχόντουσαν, και θα καλούσαν ο ένας τον άλλο στους τόπους τους,
σα σωστοί φιλόξενοι θαμώνες.

Θα φορούσαν παραδοσιακές φορεσιές.
Θα άκουγαν μουσικές εξωτικές.
Θα λέγανε ιστορίες από χώρες μακρινές,
κι όταν αποχαιρετιόντουσαν, θα χαρίζανε ευχές.

Μα σε ένα ξενοδοχείο για παιδιά από παιδιά,
είτε χειμώνα, είτε άνοιξη ή καλοκαίρι
μα σε βουνό, θάλασσα ή λίμνη
απ' όλα το πιο σημαντικό
θα ήταν όλοι να είναι ευπρόσδεκτοι,
όλοι καλοδεχούμενοι.

Κάθε φυλή και κάθε πολιτισμός, κάθε γλώσσα ή θρησκεία,
κάθε είδους προβληματισμός,
όλα θα χωρούσαν εδώ.
Χρειάζεται καλοσύνη και σεβασμός,
έτσι είναι άλλωστε η γνωριμία με το διαφορετικό.

Φροντίδα για τους συνανθρώπους μας,
το περιβαλλον και τη φύση, αν όχι αυτό,

τότε ποιά είναι η λύση;

